

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 007915 11 Кж 2
Бања Лука, 26.01.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог С.Г., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Бања Луке и браниоца оптуженог, адвоката мр. Г.Б. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007915 11 К од 15.11.2011. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац, дана 26.01.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца из Бања Луке и браниоца оптуженог С.Г., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007915 11 К од 15.11.2011. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 007915 11 К од 15.11.2011. године, оглашен је кривим С.Г., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен је на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју је, на основу члана 44. КЗ РС урачунато вријеме проведено у притвору. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1., 2. и 3. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске", број 100/09), оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 1.590,00 КМ и судски паушал у износу од 150,00 КМ. На основу члана 108. став 3. истог Закона, оштећени М.Г. и С.Г.1, са имовинскоправним захтјевом, су упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Бања Луке и бранилац оптуженог, адвокат мр. Г.Б. из Б.Л. Обе жалбе пресуду побијају због одлуке о кривичној санкцији, с тим да по садржају жалба браниоца садржи и жалбени основ битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку -Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српке", број 100/09). Жалба тужиоца предлаже да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне већа казна, а жалба браниоца оптуженог предлаже да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса, а на основу одредбе члана 329. став 1. тачка б) Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст, све у вези са повредом из члана 311. став 1. тачка г) истог Закона или да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне мања казна.

У писмено поднесеном одговору на жалбу, окружни тужилац из Бање Луке је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована, а бранилац оптуженог је у свом писменом одговору на жалбу предложио да се жалба окружног тужиоца одбије као неоснована, а да се прихвати његова жалба.

У сједници вијећа, републички тужилац и бранилац оптуженог су изложили жалбе и остали код приједлога изнесених у жалбама, као и у одговорима на жалбе, а оптужени је подржао жалбу свог браниоца.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09, у даљем тексту: ЗКП), одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Неосновано се у жалби браниоца оптуженог истиче да је првостепени суд повредио право на одбрану оптуженог у вези са утврђивањем околности релевантних за висину казне, на начин што се никада није изјаснио по писменом приједлогу одбране да ради припрема жалбе, суд омогући неуропсихијатријски преглед оптуженог од стране сталног судског вјештака за област неуропсихијатрије прим. др. Б.С., како би исти извршио вјештачење на околности стања свести и воље код оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела. Наиме, бранилац оптуженог је на рочишту за разматрање изјаве о признању кривице предложио саслушање оптуженог у својству свједока, па је након што је првостепени суд прихватио тај приједлог, на рочишту за изрицање кривично-правне санкције, саслушан оптужени у својству свједока. На исти начин и на истом том рочишту, одбрана је имала могућност да предложи и горе наведено вјештачење (али је пропустила да то уради), па би тада првостепени суд био у обавези да одлучи да ли ће такав приједлог прихватити или одбити. У конкретном случају, одбрана је пропустила да то уради, па чињеница да се првостепени суд није изјаснио по писменом приједлогу одбране након завршетка првостепеног поступка, насупрот тврдњи браниоца, ни у ком случају не значи да је првостепени суд повредио право на одбрану оптуженог.

Жалба браниоца оптуженог оспорава и облик виности оптуженог, утврђен првостепеном пресудом, покушавајући га подвести под жалбени основ одлуке о кривичној санкцији, истичући да је оптужени предметно кривично дјело починио са евентуалним умишљајем. За утврђени облик виности, побијана пресуда је дала образложене разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, правилно га одређујући као директни умишљај који се састоји у свијести оптуженог да ће ударајући оштећеног дрвеном облицом дужине 80 цм у предјелу витални органа (главе), истог лишити живота и хтио је наступање такве посљедице, дакле био је свјестан свог дјела и хтио је његово извршење.

Неосновани су приговори обе жалбе, којима се оспорава правилност и законост побијане пресуде у одлуци о кривичној санкцији. За кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС прописана је казна затвора од најмање 5 (пет) година, што значи да се за ово кривично дјело може изрећи максимална казна затвора у трајању од 20 (двадест) година, сходно члана 32. став 1. КЗ РС, а не 15 (петнаест) година. У оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све олакшавајуће околности, на које се указује у жалби браниоца оптуженог, као и отежавајуће, које жалба тужилаштва наглашава и тим околностима дао правилан значај. Олакшавајуће околности, које жалба браниоца наглашава, као што су признање кривице оптуженог и његова младост, као и отежавајуће, које наглашава жалба тужиоца, као што су упорност и безобзирност оптуженог приликом извршења кривичног дјела и његово понашање последице извршеног кривичног дјела, као и чињеницу да је оштећени био жирант супрузи од оптуженог, првостепени суд је правилно цијенио и при томе дао ваљане разлоге за међусобну повезаност ових околности у процесу индивидуализације казне. Истовремено, правилно првостепени суд није прихватио као олакшавајућу околност чињеницу да су односи између породице оптуженог и оштећеног били поремећени, дајући ваљане разлоге за такав став, које у цијелости прихвата и овај суд. Дакле, првостепени суд је све олакшавајуће и отежавајуће околности правилно утврдио и дао им је правилан значај, па без обзира на чињеницу да је оптужени након окончања првостепеног поступка обештетио породицу оштећеног, по мишљењу овог суда, изречена казна затвора у трајању од 10 (десет) година је сразмјерна тежини почињеног кривичног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је дјело учињено, да је та казна потребна и довољна да би се остварила сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Како из наведених разлога, жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 319. ЗКП и првостепену пресуду потврдити.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

Драгомир Миљевић